

Arrest

nr. 142 895 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 31 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 oktober 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.01.2012 werd ingediend door ;

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van dé wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de relatie die en het huwelijk dat betrokkene onderhoudt met de Heer K. (...) alsook de verwijzing naar art12bis par.4 Vreemdelingenwet; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 §1 eerste lid. 5° Van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Hierbij geldt ook dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen 'nadeel' met zich meebrengt

De advocaat van betrokkenen beweert dat, het voor haar dermate onmogelijk zou zijn om een aanvraag conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 in te dienen wegens de administratieve moeilijkheden die in haar land van herkomst gelden gelet op haar lange afwezigheid. Vooreerst dient er opgemerkt te worden, dat betrokkene of haar advocaat geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Ten tweede dienen vreemdelingen die gebruik willen maken van art. 9bis uit de Vreemdelingenwet zich te schikken naar de voorwaarden vermeld in dit artikel. Dit artikel vermeldt duidelijk dat er buitengewone omstandigheden dienen aanwezig te zijn om een aanvraag art 9bis in te dienen. Bovenstaande bewering vormt geen buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene dient de desbetreffende wetgeving te respecteren.

Dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, hier gestudeerd heeft, sociale bindingen is aangegaan 'alsook dat de uiteindelijke verwijdering een onoverkomelijk nadeel met zich zou meebrengen; allereerst heeft de integratie van betrokkene betrekking op de gegrondheid en wordt deze in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verder blijkt uit het administratieve dossier dat zij sinds 11.12-. 2008 in het bezit was van een A-kaart doch deze op datum van 30.09.2009 niet langer verlengd werd. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan echter geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de verlenging van de A-kaart Het was aan betrokkene om zich in regel te stellen met haar verblijf. Dat zij intussen op illegale-basis in het land verbleef is een strafbaar feit dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt Zodoende is zij zelf verantwoordelijk voor haar gevorderde status van integratie.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie, Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Congo (Dem.Rep.) en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratie bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus, of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene slechts een beperkte financiële draagkracht zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. “

1.3. Op 22 oktober 2012 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van (...) (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland; Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij-zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15.december 1980:

X 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Regelmatig verblijf verstreken sedert 01.10.2010"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel:

8.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

8.1.1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

8.1.2.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d 22/10/2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

8.1.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

8.1.4.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"i/7 buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. [...]"

8.1.5.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 22/10/2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)- Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

8.1.6.

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekster louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekster niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.
- dat verzoekster met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

8.1.7.

Ten eerste wenst verzoekster dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekster aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

8.1.8.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoeker geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat zij geen 'buitengewone omstandigheden' kan aantonen;

Verwerende partij stelt ten onrechte dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De woelige situatie in het land van herkomst, welke door interne twisten wordt verscheurd en waar de werking van de administratie gebukt gaat onder corruptie, biedt geen enkel garantie op een hereniging van de echtgenoten. Verwerende partij, die over verschillende kanalen beschikt om de situatie in het land van herkomst te evalueren, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door zonder enig aandacht voor de situatie in het land van herkomst een beslissing te nemen.

Het loutere feit dat verzoekster in België verblijft, en hier afhankelijk is van haar man, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster. De verwijzing van verwerende partij naar de Internationale Organisatie voor Migratie toont op zich al aan dat de bestreden beslissingen geen tijdelijke verwijdering tot gevolg zal hebben, maar wel een breuk van de familiale relaties.

Het loutere feit dat verzoekster in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat zij geïntegreerd is, hier gestudeerd heeft en sociale bindingen is aangegaan, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het louter stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid", zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekster meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom haar verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekster omstandiger te

motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekster in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door zich in de bestreden beslissingen van 22/10/2012 te baseren op niet juiste gegevens. Administratieve beslissingen zijn slechts afdoende gemotiveerd wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt. Verwerende partij stelt dat verzoekster haar A-kaart, welke verstreek op 30/09/2009, niet verlengd heeft. Dit is manifest onjuist. Verweester heeft tijdig een nieuwe aanvraag ingediend voor verlenging van haar A-kaart, doch heeft hier nooit enig respons of beslissing mogen ontvangen. Verwerende schendt bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel door zijn beslissing te baseren op onjuiste gegevens.

8.1.9.

Daar de tweede beslissing (ni. bijlage 13) d.d. 22/10/2012 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 22/10/2012 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

8.1.10.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 22/10/2012 en bijlage 13 d.d. 22/10/2012) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

8.1.11.

8

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

2.2. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

2.4. Verzoekende partij meent dat zij niet kan terugkeren gelet op de woelige situatie in het land van herkomst en corruptie aldaar zodat er geen enkele garantie bestaat op hereniging met haar echtgenoot. Tevens is zij van mening dat het feit dat zij afhankelijk is van haar echtgenoot wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat de verwijzing naar IOM juist aantoont dat het niet om een tijdelijke verwijdering gaat maar wel om een breuk in de familiale relaties.

2.5. Uit nazicht van de aanvraag van verzoekende partij blijkt dat zij als buitengewone omstandigheden ondermeer het volgende aanhaalde: *“Het is verzoekster onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst waarmede zij immers geen enkele binding of relatie meer onderhoudt sinds 2008 en het is haar dermate onmogelijk zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden gelet op haar lange afwezigheid.”*

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“De advocaat van betrokkenen beweert dat, het voor haar dermate onmogelijk zou zijn om een aanvraag conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 in te dienen wegen de administratieve moeilijkheden die in haar land van herkomst gelden gelet op haar lange afwezigheid. Vooreerst dient er opgemerkt te worden, dat betrokkene of haar advocaat geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Ten tweede dienen vreemdelingen die gebruik willen maken van art. 9bis uit de Vreemdelingenwet zich te schikken naar de voorwaarden vermeld in dit artikel. Dit artikel vermeldt duidelijk dat er buitengewone omstandigheden dienen aanwezig te zijn om een aanvraag aft 9bis in te dienen. Bovenstaande bewering vormt geen buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene dient de desbetreffende wetgeving te respecteren.”*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in onderhavig beroep een andere wending geeft aan hetgeen zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd. Thans stelt zij dat zij niet kan terugkeren door de woelige situatie in het herkomstland waar de administratie onder corruptie gebukt gaat, terwijl zij dergelijke stellingname nooit heeft ingenomen in de aanvraag, maar slechts gewezen heeft op administratieve moeilijkheden omwille van haar lange afwezigheid. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De interpretatie die verzoekende partij thans in het verzoekschrift geeft vindt geen steun in haar aanvraag. Nu duidelijk blijkt dat verzoekende partij de onrustige situatie in het herkomstland geenszins als buitengewone omstandigheid in de aanvraag heeft aangehaald, kan zij dit argument thans niet als kritiek ontwikkelen op de bestreden beslissing die – zoals uit voorgaande paragraaf blijkt – antwoord heeft gegeven op de argumenten die verzoekende partij wel in haar aanvraag heeft aangehaald en waarvan verzoekende partij niet aantoonde dat deze motivering kennelijk onredelijk is. In casu dient dan ook te worden opgemerkt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige argumenten in de aanvraag moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij buitengewone omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt die haar verhinderen of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat het aan de verwerende partij toekwam om zaken te beoordelen die verzoekende partij zelf niet heeft vermeld in de aanvraag.

Voormelde geldt tevens waar de verzoekende partij thans stelt dat zij volledig afhankelijk is van haar echtgenoot. Dergelijk argument heeft zij niet als dusdanig in haar aanvraag aangehaald, waar zij slechts wees op haar beperkte financiële draagkracht. Wat betreft die beperkte financiële draagkracht heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terug keer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratie bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus, of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene slechts een beperkte financiële draagkracht zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze motivering kennelijk onredelijk of onjuist is. Zij geeft aan het niet eens te zijn met deze beoordeling, maar dit volstaat geenszins om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar zij stelt dat de verwijzing naar IOM aantoonde dat het niet gaat om een tijdelijke verwijdering, kan zij voorts geenszins gevolgd worden. Immers is deze motivering een antwoord op het argument van de verzoekende partij waarom zij de aanvraag niet in het land van herkomst zou kunnen indienen – met name omdat zij slechts een beperkte financiële draagkracht heeft – waarop het bestuur vastgesteld heeft dat deze beperkte financiële draagkracht geen hinderpaal is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen omdat verzoekende partij beroep kan doen op IOM inzake financiering voor de terugreis. De overige informatie inzake IOM geldt ten informatieve titel. Daaruit kan geenszins afgeleid worden dat zij definitief gescheiden zal worden van haar echtgenoot.

2.6. Verzoekende partij is het voorts niet eens met de motivering dat: *“Dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, hier gestudeerd heelt, sociale bindingen is aangegaan 'alsook dat de uiteindelijke verwijdering een onoverkomelijk nadeel met zich zou meebrengen; allereerst heeft de integratie van betrokkene betrekking op de gegrondheid en wordt deze in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* doch de stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is evenwel in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bijgevolg heeft de gemachtigde omtrent deze elementen niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek in het kader van artikel 9, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij meent dat deze motivering niet afdoende is.

Daarnaast wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt de argumenten aan te reiken die volgens haar een aanvraag in het herkomstland verhinderen of bijzonder moeilijk maken en het aan de verwerende partij toekomt te motiveren, wanneer zij de aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, waarom de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen. De verwerende partij is evenwel niet gehouden in de beslissing aan te geven wat zij wel als buitengewone omstandigheden aanvaardt, zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt.

2.7. Voorts, wat betreft de motivering: *“Verder blijkt uit het administratieve dossier dat zij sinds 11.12.2008 in het bezit was van een A-kaart doch deze op datum van 30.09.2009 niet langer verlengd werd. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan echter geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de verlenging van de A-kaart Het was aan betrokkene om zich in regel te stellen met haar verblijf. Dat zij intussen op illegale-basis in het land verbleef is een strafbaar feit dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt Zodoende is zij zelf verantwoordelijk voor haar gevorderde status van integratie.”* kan verzoekende partij evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat verwerende partij zich baseert op verkeerde feitelijke gegevens nu zij wel een tijdige aanvraag tot verlenging heeft gedaan maar daar nooit respons of een beslissing op heeft gekregen. Immers blijkt uit voorgaande motivering niet dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen aanvraag tot verlenging heeft gedaan, maar wel dat de A-kaart slechts liep tot 30 september 2009 en nadien niet verlengd werd, hetgeen niet betwist wordt door de verzoekende partij en strookt met de gegevens van het administratief dossier.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat, komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en de aanvraag derhalve onontvankelijk is. Het loutere gegeven dat verzoekende partij kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door haar aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partij wél buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel ligt niet voor.

2.10. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizendvijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER